

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Erat autem rex Christiernus princeps humanissimus, & qui petenti nihil negare potuisset: Vnde factum est, vt largus etiam in dandis literis haberetur. Sed cum immensa excresceret summa, voluit omnes vna ratione abigere, nemini responsurus de literis, quæ de nihilo concepta dicerentur. Erat in illis qui obsecraret, vt rex, omni eius accepta substantia in prædijs & iumentis, sola arma cum equis militaribus linqueret, & fidem, qua se pro rege obstrinxisset, impleret, ipse abiturus in alienas terras, quomodo posset militans, panem inueniret. Non tenuere lachrymas qui audiêrunt: Sed semel indurato callo pectoris, nihil humanum illi rex reddidit. Alius quidam, cum promptam pro rege pecuniam multis vicibus impendisset, & eadem facilitate cum cæteris abigeretur, abire recusauit, poscens ad regis præsentiam peruenire: Cum non facile admitteretur, ipse depulso iam nitore, ingreditur, explicans, quibus locis & temporibus æs suum expendisset expromptum pro rege, toties pro ipso capitis discrimen subisset: aliquando propter eum captus, sua se pecunia redemisset, & nunc velut ignotus abigeretur: non abiturum se, quin aliud audiat: alioqui calum & terram contestaturum: vitam impendere, quàm suos linquere paruulos exheredes, præoptaret: Illum rex verbis placatum, iussit ad constitutos terminos, deputatis locis, sua præstolari. Sed tum flentes abiêre, qui vt fidem implearent, omni possessione sua se exuunt, ad inopiam redacti.

CAPVT XXVII.

EVocatis quoque Thietmarsis in Rendesborg, idem rex hoc tempore ostendit imperiales literas, quod terra illorum ducatu incorporatur Holsatia, parêre regi, & legitimis suis hæredibus inberetur: requisivitque, vt in

vt in

ut in vim literarum illi praeſtarent homagij ſacramēta. Quintus erat annus ex eo tempore, quo primum rex iſta impetrāſſet. Illi paucis interloquuti, reſpondent, Imperatoriam maiestatem non recte de facto inſtructam: eorum terrā, tanquā domino non ſubiectā, Holſatiae ducati coniūxiſſe: Si maiestati ſuae oſtenſum eſſet, terram ex multis annis ſubditam eccleſiae Bremeni, archiepiſcopo eius ex multis ſeculis paruiſſe, qui etiam nūc in eā terrā ſuos habeat praeſectos, ex eo tēpore, quo primus Hartwicus archiepiſcopus, nouiſſimus heres comitatūs Thietmarſiae, facta commutatione, illū dederit eccleſiae, recepto Stadenſi: quod ille quoque accederet eccleſiae per mortem eiſdem Hartwici, nūc Bremeniſis archiepiſcopi: ea ſi Imperatori oſtenſa fuiſſent, nō hoc, quod dediſſe videretur, contuliſſet: Ibī ſe viuere & mori, nūquā a diuo Petro diſceſſuros. Replicatum eſt, ſubiectionem quam praeſtenderent, magis eſſe in verbo, quā opere: praeſectos in terra, eſſe ad vanam ſpeciem: ceterum administrationis habere nihil, nihil obedientiae: quoties vrgentur, illō refugere, ubi illis omnia ſunt tranquilla, archiepiſcopū non recognoscere: Proinde niſi pareant imperialibus literis, hoc ſe facturū, quod fuerit neceſſariū ad extorquendam obedientiam. Tū verō interuentu eorū, qui regi aderant in concilio, annales treuga conſtituuntur: Quo interuallo deliberati, faciant quod fuerit ex eorū commodo, nē ad grauiora perueniatur: Itā tum diſceditur. Idem rex tū quendam magni generis & amplae familiae militarem, quod infinita in eū crimina deferrentur, quae vel ille, vel filij eius, illius cōiuentia pergerint, grauit̄ accuſatū, cedere terra rebus iuſit, inauditū, non conuictū, non damnatum. Ille cū ad eſſet, permitti ſibi veniam reſpondendi orabat, luiturū rebus

& cor-

& corpore, nisi se de obiectis purgaret: tantū audiretur.
Sed rex eam induit iram in hominem, vt placari nō pos-
set. Abijt ille cū filijs in exiliū: inq̃, Gustroo apud Alber-
tum ducem Magnopolensem sese collocauit, meliora ex-
pectans tempora. Sed ille iam grandaeuus, aucta infirmi-
tate ex animi dolore, excessit e vita. Filij multa fecere
hostilia, donēc in gratiam redirent filiorum regis.

CAPVT XXVIII.

Iam Turcus Christiani nominis infestissimus hostis,
cū fœdera, quæ illi cum Venetis icta essent, volun-
tate summi pontificis, consensuq̃ principum Christia-
norum, Imperatoris, regis Vngarie, regis Neapolitani,
rumperentur: alioquē in ipsos Venetos omne pondus
recisurum. Id cū intellexisset hostis violentus, simulq̃
insensus regi præsertim esset Neapolitano, ex prisca Ve-
netorum suggestione, cum quibus de regno Cypri ille
pugnaturus videbatur, si non Turcum metuisset: in-
genti classe aduectus à Velona in Apuliam, Hydruntum
obsedit: decima septima die expugnat: Episcopum loci,
dignitate & etate venerabilem, exquisitis supplicijs ex-
carnificauit: clerum extinxit: obuium populum perdi-
dit: iuuenes abduxit: fœminis abusus, & illa fecit, quæ
solent irati victores omni crudelitatis genere scuiendo.
Iam Papa propius cœpit res intueri: Iam mallet, quæ
nepotibus impendit, in publicos Christianitatis vsus con-
uertisse. Vbi nunc frater Petrus, qui montes nauigat,
& maria sicco pede transiuit? Vbi comes Hierony-
mus illustris barbitonsor? Missis literis & nuncijs ponti-
fex excitauit principes, sed lethargo laborabant.
Dum autem ibi scuiret Turcus, propius castra sua Ro-
ma collocare meditatus: quodd Saracenos eiusdem sua
legis consortes, meminisset ex annalibus, Italiam &
ipsam